

J E D N A

TATO RÁNA MI scházet nebudou. Nebude mi chybět písek ani moře, ani slaný vzduch, ani rozlámaná prkna staré prošlapané promenády, která mi sdírají kůži. Nebude mi chybět slunce, které do mě praží a oslepuje mě, zatímco já pozoruju a čekám. Nebude mi chybět ticho.

Ne. Tato rána mi vůbec nebudou scházet.

Každý den ještě za tmy vyklouznu dolů na promenádu. Tvrdě jsem pracovala na tom, abych vypadala prostě jako holka, co má ráda východy slunce, holka, která nikdy nevzdorovala. Přinejmenším jedno z toho je pravda. Vlci, kteří tuto pláž střeží, se na mě už sotva podívají, což je vzácná ukázka lhostejnosti vykoupená mou důsledností a trpělivostí. Dva roky důslednosti a trpělivosti, jedno každé ráno od chvíle, co nás vytrhli ze životů, které jsme milovali, a nahnali nás do gulagů. Sedím tam, kde na mě strážní vidí – kde *já* vidím na *ně* – a kde vidím všechno. Sleduju vodu, sleduju vlny, sleduju víc než vodu, víc než vlny. Hledám trhliny.

Žádné trhliny nejsou. Strážní mají pevný a pravidelný režim, což je jediný důvod, proč jsem jím ještě nepronikla. Nakonec jím však proniknu. Jsem jako pták odhodlaný uniknout i přesto, že mu ustříhli křídla a zlámali nohy. Tahle ostrovní klec mě nezadrží napořád. Jednoho dne, až válka skončí, budu zase jíst zmrzlinu. Budu běhat bosá po pláži beze strachu, že šlápnu na minu. Půjdu do knihkupectví nebo do kavárny nebo na stovku jiných míst teď

okupovaných Vlky, a budu tam sedět celé hodiny jen proto, že můžu. Budu dělat všechno tohle a mnohem víc. Jestli přežiju.

Připravená zmizet jsem neustále, nepřestávám hledat únikovou cestu. Svou minulost si nesu tam, kam se zrovna vejde: na zádech, na krku, hluboko v kapse. Roztrhaná žlutá knížka. Těžký prsten na těžkém řetízku. Lahvička s krví a zubem. V prázdných rukách vidím svou výhodu – nemám nic než vlastní kůži, do které můžu zarývat nehty, nezbyl mi nikdo, na kom bych lpěla, a tak si můžu tento válkou poskrvňený svět vzít zpátky. Jestli všechno půjde tak, jak jsem si naplánovala.

Ostatní si toho možná ještě nevšimli, ale situace se mění. Všimám si nenápadných znamení všude, ať už jsou to špatná znamení, nebo ne. Na stanici na pláži bývali dva strážní, teď jsou tu čtyři. Kde dřív ležérně obcházeli jisté hromádky písku – díky čemuž jsme přesně věděli, kde jsou zahrabány miny – nyní kráčeji opatrně a nervózně, pokud vůbec vylezou ze stanice. Do minulého týdne měli jen krvavě červený motorový člun, teď ho vyměnili za stíhlou zelenou plachetnici, aby to ztížili lidem, kteří by se ji mohli pokusit použít k útěku. Jako by se k ní snad někdo mohl dostat, aniž by ho okamžitě nerozstříleli na kusy. Nenápadné změny v režimu mě ujišťují, že zvěsti nelhaly.

Povídá se, že minulý týden někdo utekl. Někdo další to plánuje zkusit. Dnes, zítra, příští týden, příští měsíc, tohle všechno jsem slyšela. Ty zvěsti nejsou o mně – nikdy bych si sem nesměla chodit sednout, kdyby byly. Povedlo se mi přesně to, v co jsem doufala, vyvolat dojem, že má přítomnost na břehu není nic, naprosto nic zvláštního. Změnit zvyklosti by vyvolalo podezření.

Teď čekám jen na to, až se ke mně strážní otočí zády, což někdy dělají, když si jdou do své staré plážové budky dolít kávu. Vůbec jim nepřekáží, že se chovám nenuceně. Jsou přesvědčeni, že se ani nehnu. Soustředí se raději na vlnolam, který při východu slunce upoutal jejich pozornost.

Dřevěná promenáda byla po větší část minulých dvou let prázdná, teď ale není. Ani včera, ani předevedčím. Jestli tu ostatní plánují útek nebo doufají, že nějaký zahlédnou, kdo ví? Je to bezpochyby nejlepší místo pro jedno i druhé, to mi došlo hned první týden. Ze všech ostatních stran ostrova se dá dostat jen do Texasu, a než Texas, to už je mnohem lepší otevřený oceán.

Přes vlnolam vyhlížejí nové tváře a odvracejí pozornost ode mě – což je dobře, ale zároveň není. Kdokoli by mohl kdykoli utéct. Až se to stane, Vlci zdvojnásobí bezpečnostní opatření a na tábor se bezpochyby snese déšť kulek a bomb. Nemůžu tam být, až se to stane. Musím se do lodi dostat dneska, teď ráno, hned, nebo už možná nikdy nedostanu šanci.

Musím být první.

Svíta a nebe se obarví tisícovkou odstínů tak zářivých, že se na ně skoro nevejdou. Dva strážní odcházejí na základnu, třetí se otočí – teď, teď, teď, teď, teď – jenže pak se pohne vzduch. Začne to rackem, který s varovným křikem vzlétne rovnou nad oceán, jako by se chtěl dostat co nejdál odsud. Dva zbývající strážní si pohlédnou do očí. Slyším dusot nohou, ne z pláže, ale zpoza vlnolamu za mými zády, od baráků a snídaní a laboratoří s hedvábím, které jsem tam nechala.

Celým ostrovem otrese vzdálená exploze. Za první následují dvě další a pak dalších pět. Střelba připomíná bouři – padne tolik výstřelů, že je ani nepočítám –, křik, chaos. Každou vteřinou je hlasitější. Hlasitější a *blíž*.

Strnu, všechny svaly v těle se mi napnou. Je pozdě, o zlomek vteřiny později – někdo se musel pokusit o útek na špatné straně ostrova. Vypadá to, že nejsem ta, koho chtějí dostat první.

Všichni čtyři strážní jsou teď venku ze základny, ženou se cik-cak pískem za hlukem, opatrní, aby se sami nenechali rozstřílet na kusy. Nepodívají se na mě, když mě mjejí.

Měla jsem to udělat v noci, neměla jsem čekat na dokonalé načasování – nic dokonalého neexistuje. Ty kulky a bomby jsou určitě následek něčeho, bezpečnostní opatření vyhnané steroidy. Promarnila jsem svou šanci.

Nebo možná ne. Zelená plachetnice se lenivě houpe na konci přístavu. Nezůstal nikdo, kdo by ji chránil. Posunu se, abych se mohla rozběhnout, jenže pak nějaký nešťastný racek dosedne na špatné místo v písku a odpálí minu. Ohlušující exploze je dost blízko na to, abych ztuhla hrůzou. Kouř a peří se snášejí na stopy strážných v písku, čímž ničí moje jediné vodítko, kudy bezpečně projít. Do minulého týdne, než rozmístili stovky nových min, bych proběhla se zavřenýma očima. Teď už ne.

Lidi se valí přes vlnolam, je jich pět, deset, patnáct, každou vteřinou víc a víc. Pokud jsou tak zoufalí, že běží tudy, rovnou k pláži a minám, tak nechci vědět, před *čím* utíkají. Dolezu po čtyřech na okraj promenády. Pod ní je mezera, odkud vítr odvál písek. Přechkám to tam a zkusím to znovu, nebo zemřu. Prostor je malý, sotva pro mě, ale skoro nemůžu dýchat. Stejně dýchám mělce, mělce a rychle. Písek se mi lepí ke zpocenému krku a tvářím a pokrývá mi celou pravou stranu těla. Zrnka mám všude: v nose, mezi zuby, pod očními víčky. Ale dýchám a ještě nikdy jsem se necítila tak živá jako teď, tváří v tvář smrti.

Hluk je všudypřítomný, křik zoufalých lidí, kteří utíkají před smrtí vstříc zkáze. Do dřevěné promenády buší kroky a otrásají jí. Jestli prkna prasknou, skončím rozlámaná a rozdrcená pod nimi.

Pod prvníma statečnými nohama, ne moc daleko ode mě, se rozprskne písek. Dva další páry nohou a pak ještě deset. Pak dvacet.

Miny vymrští písek a maso vysoko k obloze. Vybuchují po celé pláži jako ohňostroje. Nohy však přesto přicházejí, proplétají se oblaky kouře, dokud se – *bum!* – nezastaví.

Není to hezké. Je to zvráceně ohavný chaos.

Do prken nad mou hlavou udeří cosi těžkého. Prkna zaskřípou a prohnou se tak nízko, že se mi zastaví až o lopatky. Tlak rychle odezní – pak se však objeví prsty, dlouhé, opálené a křehké, a obemknou se kolem prkna dva palce od mojí tváře.

Málem vyjeknu, ale udržím to v sobě.

Znovu výstřely, praskající dřevo, ohlušující a blízko. Nic necítím – ale bude kulka v těle pálit jako oheň, nebo bude jen jako ochromující šok? Prsty se sevřou, v šeru zahlédnu bílé klouby, a pak jsou najednou pryč. Posunu se, jak jen to v těsném prostoru jde, a vidím tři dokonalé kruhy slunečního svitu prodírajícího se mezírkami těsně nad mou hlavou.

Další střelba a pak náhle světlo pohltí tma – nad hlavou se mi ozve žuchnutí ještě těžší než to první a nad okrajem chodníku zůstane viset bezvládná paže. Bezvládná paže oblečená do čisté, světle hnědé látky, která by dokonale splynula s pískem, nebýt té krve. Strážný. Padlý strážný, a oni ho najdou, a jestli zůstanu, kde jsem, budu celá od jeho krve, která kape mezi prkny. Teď bych mohla utéct. Mohla bych jít ve stopách mrtvých a šlapat jen na místa, která už někdo prověřil. Mohla bych se dostat až k plachetnici, když budu chytrá. Když budu chytrá a rychlá, mohla bych konečně, konečně vyplout do Útočiště.

Vykouknu ze skrýše, ale držím se nízko. Nepřítel strážného je můj přítel, ale to neznamená, že jsem v bezpečí – pořád si musím dávat co největší pozor a být potichu. Na zpocené tváři mě zastudí slaný vítr od moře.

„Počkej.“ Strnu, protože si mě očividně někdo všiml. „Obcházej tu strážní,“ pokračuje hlas. Tiše, ale naléhavě.

„Nejsou blízko, ale uvidí nás, když budeš utíkat.“ Lehce pootočím hlavu, abych na ni viděla. Je drobná, Asiatka – nepoznávám ji. Dlouhými, snědými prsty plení strážnému kapsy. Opravdu ho zabila ona? David proti Goliášovi?

„Na,“ hodí mi těžkou šnůru s klíči. Chytré, pokusit se zatáhnout do toho i někoho dalšího, kdyby ji někdo viděl, protože proč jinak by se těch klíčů vzdávala? Ne že bych si stěžovala – nezůstanu tu tak dlouho, aby mě stačili obvinít. Dívka si nacpe do kapsy nějaké průkazy a dozadu za šortky zastrčí pistoli.

„Jdu s tebou.“

Z pistole jsem nervózní, ale alespoň nemíří na mě.

„Vždyť ani nevíš, kam jdu.“ Dívka kývne hlavou k pláži, k nechtnému moři krve a kostí.

„Vím, že tu nezůstaneš,“ odpoví. „To mi stačí.“

„Je už čistý vzduch?“ Zkroucená pod proménádou vidím jen tu dívku a strážného u jejích nohou. Přestože se mi z toho množství krve zvedá žaludek, vydržím to. Musím.

„Dost čistý na to, abychom vyrazily. Lidi se teď pláži vyhýbají...“ přelétne očima ten chaos smrti na pláži. Vlny nedosahují dost vysoko, aby spláchly krev, a ani jedna z nás se na to nevydrží dívat déle než pár vteřin. „Je jen otázkou času, než je pozabíjejí všechny. Strážní se brzy zase zorganizují.“

„Dobře,“ řeknu. „Dobře. Můžeme to dokázat.“

„*Mustíme* to dokázat. Co jiného nám zbývá?“ Má pravdu. A já už se nemám pro koho vrátit, teď už ne. Zhluboka se nadechnu.

„Jdeme...“

„Sakra, jsou na vlnolamu – vidí nás! Vidí nás! Běž!“

Vymrštím se na nohy a rozběhnu se. Kouř se už rozptýlil, sice ne úplně, ale stačí to. Neohlížím se, jestli ona běží za mnou. Nedívám se na to, co zbylo ze všech těch lidí, se kterými jsem za chvíli měla snít. Dívám se jen dopředu na písek, běžím doleva a hned zase doprava jako prve ti strážní, když si poprvé všimli, že se něco děje.

Kulky se zaryjí do písku, do mrtvol, do lidí, kteří jsou nám v patách. Tolik kulek od pouhých – risknu pohled – dvou strážných. Vyhýbám se střelám a běžím, dokud před sebou nemám čistý písek,

nevyzkoušený. Zarazím se, nejistá jak pokračovat, a dívka z promenády do mě vrazí. Málem se nestačím zapřít, abych neztratila rovnováhu a neudělala ten jediný chybný krok, který by znamenal konec.

Z ostatních, co běželi s námi, se zastaví jen dvě dívky. Ostatní proletí kolem nás s pohledy upřenými na plachetnici. Mezi jejich kroky a sprškou střel, která následuje, je jen pár vteřin – a pak je všude rozmetaný písek – a oni jsou mrtví.

Nadechnu se, dusím se pískem a kouřem, ale nutím se pokračovat. Dívka z promenády je za mnou, společně s dalšími dvěma, které se s námi zastavily. Poznávám jejich tváře z vlnolamu, byly tam dnes, včera i den předtím.

Já je vedu a běžím, jak nejrychleji můžu. Loď už není daleko. Když přidáme, mohly bychom to zvládnout. Ozvou se další výstřely, ale tentokrát střelí dívka z promenády a míří na strážné, kteří obvykle hlídají loď – kulka, krev a jeden muž se zhroutí, než se stihne dostat na palubu – a pak dívka střelí na ty dva, kteří nás pronásledují, oba padnou mrtví. Dívka je úctyhodná střelkyně, ale nervózní. Mačká spoušť ještě dlouho potom, co jí dojdou náboje. Nikdo už na nás nestřelí. Nikdo nás nepronásleduje. Já ale běžím, nemůžu se zastavit. Jsme za minovým polem, probíháme stanovištěm strážných, kteří by tam teď byli, kdyby nebyli mrtví nebo na lovu – a po nekonečném molu, kde mají uvázanou svou loď.

Vyšplhám na ni a zhroutím se na palubu jen na tak dlouho, abych popadla dech. Matně si uvědomuju další tři dívky, jedna z nich, blondýnka, uvolňuje uvázané lano, naše jediné spojení se břehem. Nebe se zhoupne, jak nás vlna odnese od břehu. Bolí mě dýchat, bolí mě myslet. Všechno mě bolí.

Stojí to za to.